

ИГРАЧИ НА ТОПКА КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Край езерото Тунг-Тинг живеели едно време баща и син, рибари. Синът се казвал Ванг-Чеу-Сиу. И двамата били силни мъже. Толкова яки били тия рибари, че можели да вдигнат лесно каменен котел. Освен това, те били големи майстори в игра на топка. Никой не можел в оня край да хвърли топката толкова надалеч, колкото те, нито да я ритне тъй умело, че и следата ѝ да се изгуби.

Но с бащата станало нещастие. Ето какво.

Веднъж той трябвало да отплува до областта Ху-Нан, разположена на юг от езерото. Когато корабът минавал от езерото Тунг-Тинг към друго езеро — Тсиен-Танг — разделено от първото с дълбок и опасен пролив, подводна скала го разбила. Всички, които били на кораба, се издавили. Удавил се, разбира се, и Ванговият баща.

Синът дълго скърбял по смъртта на баща си.

Минали се осем години. Един ден и на Ванг-Чеу-Сиу се случила работа в областта Ху-Нан. Той се качил на кораба и потеглил на път. Пресекли езерото Тунг-Тинг и стигнали близо до мястото, дето било станало осем години преди това нещастieto с Ванговия баща. Мръкнало се било. Ванг-Чеу-Сиу заповядал на моряците да спрат кораба, като хвърлят котва на една скала, що се издавала над водата.

— Утре ще продължим — рекъл. — Не бива да се излагаме на опасност през нощта, когато само дяволите виждат ясно. Боя се от нещастие, защото помня баща си.

Послушали го. Нощта била спокойна и толкова хубава, че Ванг не отишъл да спи, ами останал на моста при моряците.

Те си приказвали тихо за призраци и духове. Всеки разказвал каквото знае. На изток изгрял месецът и вълните заблестели под неговите лъчи като свила. Ванг слушал и в същото време гледал езерото с премрежени очи, както гледат моряците, когато искат да видят по-добре нещо далечно.

А имало що да види Ванг-Чеу-Сиу. Не много далеко от кораба, в светлата върволица от талази, той съзрял петима мъже, които излизали от водата. Като се позагледал, той видял, че мъжете влачат след себе си голяма рогозка, просната върху водата. Рогозката била много голяма: покривала четвърт хектар място. Като натъкмили рогозката, седнали на нея да закусват. Яли и пили. Звънтежът на чашите и на блюдата стигал чак до кораба. Ванг го чувал добре и му се струвало, че тия чаши и

сребърни паници звънтят по-силно и някак по-тежко от земните прибори.

Трима от тия чудновати мъже били седнали на рогозката, а другите двама стояли зад тях, та им прислужвали. Един от седналите бил облечен в жълти дрехи, а другите двама — в бели. Но и тримата имали на главите си черни шапчици. Те седели един до друг рамо до рамо някак странно и величествено, както не седят хората.

Ванг се вгледал в прислужниците, но не могъл да ги види добре, поради смътната лунна светлина. Доколкото можело да се разбере, и двамата били облечени в черни дрехи от много дебел плат. А що се отнася до годините им, единият изглеждал млад, още момък, с мургаво лице, а другият бил човек на години.

Като видели това неочаквано зрелище, моряците млъкнали. Настъпило пълно мълчание. Тихо било и езерото — не се чувал дори и плясъкът на вълните. Отведнъж, съвсем неочаквано, в това нощно безмълвие се чул глас. Той идел оттам, дето били странните хора. На Ванг се сторило, че говори човекът в жълто.

Гласът бил силен, сякаш говори исполин.

— Колко хубаво нещо е да седиш и да пиеш с приятели през такава лунна нощ!

А друг глас — гласът на едного от ония в бяло — му отвърнал:

— Да, това ми напомня времето, когато царят на Южното море ни беше събрал на угощение под цъфналите круши. И тогава светеше месец. И тогава беше тъй тихо, като сега.

Мъжете продължавали да пият, като си играели от време на време с чашите: пускали ги да плуват по водата и ги ловели. Но те говорели вече тихо и не се разбирало що си приказват. И Ванг, и моряците ги гледали, без да посмеят да шавнат или да пошушнат дума. Като се загледал в прислужниците, на Ванг се сторило, че по-стариият от тях прилича много на баща му. Но — заговори ли — гласът му не бил гласът на Ванговия баща.

Когато приближило полунощ, издигнал се глас и се чули думите:

— Хайде да поиграем на топка, додето свети месецът.

— Да поиграем — отвърнали други два гласа.

Младият прислужник нирнал^[1] във водата и след малко се явил отново, като държал топка; тя била бляскава, сякаш е направена от

живак. Тримата мъже станали. Облеченият в жълто казал с висок глас на стария прислужник:

— Ела, старче, да играем.

Старецът се присъединил към играчите. Още с първия удар той хвърлил топката във въздуха много надалеч. Тя блестяла толкова силно, че заслепявала очите. Играчите се опитали да я хванат, но не успели.

Топката паднала с трясък на корабния мост.

Тогава Ванг-Чеу-Сиу, който бил страстен играч на топка, забравил и призраците, и кораба, и всичко наоколо. Той скочил бързо и ритнал топката с все сила. Тя му се сторила извънредно лека и той се дори уплашил, да не би да я е счупил. Но — не. Топката се бързо издигнала, осветена отвътре от всички цветове на дъгата, и тоя път се гмурнала във водата като падаща звезда. Вълните я погълнали със силен клокот.

Тримата мъже на рогозката побеснели от яд. Те се развикали:

— Кой жив човек се осмелява да ни смущава игрите?

Старият прислужник се намесил. Той им казал:

— Недейте се сърди, духове — повелители! Оня, който ритна топката, е мой син. И той обича да играе на топка като мене. Види ли топка, кръвта му кипва и той не може да се сдържи.

Но тая намеса разядосала още повече едного от мъжете, облечени в бяло. Той креснал:

— Ти подиграваш ли се с нас? Не те е срам! Какво ни трябва да знаем дали син ти обича да играе на топка, или не? Я скоро върви с мургавия момък, та ми улови виновника, че инак ще те изгоря жив.

Ванг видял, че не ще може да се отърве. Но той не се уплашил. Извадил си ножа и застанал всред кораба тъй, че всички го виждали.

Ония на рогозката наскачали бързо, като светкавица, и също тъй размахали саби. Чак тогава Ванг се уверил, че старецът е баща му. Той му викнал:

— Тате. Син ти е тук.

Оня се обърнал с лицето към него и го погледнал. Те се изгледали с отчаяние. А в това време мургавият служител вече пристигнал.

— Скоро се скрий — казал старецът на сина си, — че инак сме погубени и двамата.

Ала тримата мъже вече пристигнали и заградили кораба. Лицата им били черни, като лак, а зениците им — по-едри от маслина. Те дръпнали стареца и се нахвърлили върху Ванг. Завързал се ужасен бой. Корабът се разклатил цял. Въжетата били прерязани.

Най-сетне Ванг замахнал свирепо с ножа, та отсякъл едната ръка на оня в жълто, който паднал във водата и се изгубил. Останали двамата му другари в бяло. Когато единият се хвърлил върху него, Ванг го халосал с ножа по главата и му разбил черепа. Убитият се гътнал и паднал във водата. Останалият жив избягал.

Тъй се свършил страшният бой.

Моряците и рибарите, които минавали тая нощ през езерото Тунг-Тинг, видели отдалеко, че излиза над водата някаква огромна зееща уста, дълбока — като някой руднишки разкоп. Вълните се завъртели от вси страни със силен трясък около нея. Но изведнъж от чудовищната уста бликнала вихрушка и червеникави пари се завъртели нагоре, сякаш изригнати от вулкани, и стигнали чак до звездното небе.

Тая неочаквана буря разклатила лодките, както се разклаща решето за пресяване жито. Най-опасно било положението на Ванговия кораб. На дъното му лежали, за тежина, два кръгли камъка, всеки от по петдесет-шестдесет оки. Ванг вдигнал единия от тях и го хвърлил във водата. Камъкът паднал с гръмовит плясък в езерото и вълните веднага след това поспаднали.

— Вдигайте котва, момчета! — викнал Ванг на моряците. — Да бягаме от това ужасно място.

До Ванг стоял баща му, но синът гледал да се не приближава яко до него, защото се боял, че има работа с призрак.

Старецът отгатнал това и рекъл на момъка успокоително:

— Да не те е страх — не съм умрял. От деветнадесетте души, които бяхме, се удавиха тогава в езерото осемнадесет, разкъсани от водните духове. Едничък аз си спасих живота с дарбата да играя на топка. Като влязохме в подводната градина, духовете почнаха да играят с нас. Които бяха надвити, разкъсаха ги. А аз си отървах живота, понеже надвих всички до един.

Баща и син грабнали веслата и заедно с моряците почнали да гребат, за да откарат кораба далече от опасното място.

Когато се съзорило, на корабния мостик намерили огромна перка от акула, дълга около метър и половина. То било отрязаната ръка на

облечения в жълто.

[1] Нирвам (*диал.*) — гмурвам се — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.